

9 Ὀκτωβρίου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Ἰακώβου ἀποστόλου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφραίου (α' αἰ.). Ἀβραάμ τοῦ δικαίου καί τοῦ ἀνεπιού αὐτοῦ Λώτ (2100 π.Χ.), Ποπλίας μάρτ. (α' αἰ.), Ἀνδρονίκου ὀσίου καί τῆς συμβίβου αὐτοῦ. Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: ΣΤ' – Ἀπόστ.: Β' Κορ. στ' 16 - ζ' 1 – Εὐαγ.: Λουκ. ζ' 11-16.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Ὀκτωβρίου, Δ' Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. η' 5-15.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Η προσφορά τῆς ἀνόθευτης καί εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἀποτελεῖ τό κίνητρο τῆς δημιουργίας καί λειτουργίας τοῦ Σεμιναρίου Ἐκμάθησης τῆς Ἑλληνικῆς Νοηματικῆς Γλώσσας. Οἱ συμμετέχοντες σ' αὐτήν τήν ἐκπαιδευτική δραστηριότητα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἡ ὁποία προσφέρεται δωρεάν, ἔχουν τή δυνατότητα νά βοηθήσουν ὄλους τούς συνανθρώπους μας πού στεροῦνται τήν ἀκοή, ἔχοντας ὁμως ἄλλες διεξόδους ἐπικοινωνίας καί οἱ ὅποιοι συγχρόνως διψοῦν νά μάθουν γιά τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία.

- Ἐναρξη μαθημάτων: Τήν Πέμπτη 29 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου.
- Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α) Στό Γραφεῖο Κατηχίσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8 π.μ.-2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς). β) Στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: katixisi@apostoliki-diakonia.gr καί νά λαμβάνουν πληροφορίες στήν ἱστοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr στήν ἐνότητα *Ποιοί εἴμαστε – Τομέας Κατηχίσεως καί Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας*, στήν ὁποία περιγράφονται ἀναλυτικά ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικές-κατηχητικές δραστηριότητες τοῦ Γραφείου Κατηχίσεως.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 70όν

9 Ὀκτωβρίου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (3619)

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΜΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Καθώς ὁ Ἰησοῦς Χριστός κατευθυνόταν πρὸς τήν πόλη Ναῖν, βρέθηκε μπροστά σέ ἕνα πλήθος ἀνθρώπων πού συνόδευαν τή σορό ἑνός νεαροῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μοναχογιός μιᾶς χήρας. Μπροστά στό γεγονός αὐτό, ὁ Κύριος συναισθάνθηκε τόν πόνο τῆς γυναίκας καί, πλησιάζοντάς τήν, τῆς εἶπε νά μὴν κλαίει. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἄγγιξε τό νεκρό σῶμα τοῦ νεαροῦ, τόν ἀνέστησε ζητώντας του νά σηκωθεί ἀπό τή νεκρική κλίνη. Ὁ λαός πού ἦταν παρών, βλέποντας τό θαῦμα αὐτό, ἔνωσε δέος καί ἀνέπεμψε δοξολογία, «ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεός τόν λαόν αὐτοῦ».

Παρατηροῦμε λοιπόν ὅτι ὁ Κύριός μας λυπήθηκε βλέποντας τό νεκρό σῶμα τοῦ νεαροῦ καί τό πλήθος πού συμπαραστεκόταν στή χήρα μητέρα του. Ἡ λύπη του σχετίζεται ἰδίως μέ τή μία ἀπό τίς δύο φύσεις του· ἡ ἀνθρωπότητά του, τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματά του, ἐκδηλώθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὅπως συμβαίνει σέ κάθε ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος γίνεται μάρτυρας μιᾶς τέτοιας σκηνῆς, δηλαδή τῆς ταφῆς ἑνός νέου. Οἱ γονεῖς καί οἱ συγγενεῖς εἶναι ἀσφαλῶς ἀπαρηγόρητοι. Ψάλλουμε στόν Ἐπιτάφιο Θρῆνο κατά τόν Ὁρθρο τοῦ Μεγάλου Σαββάτου: «ᾠ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, πού ἔδου σου τό κάλλος;», ἀποδίδοντας τόν θρῆνο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μπροστά στό νεκρό σῶμα τοῦ Υἱοῦ της. Μπροστά στό γεγονός τοῦ θανάτου, καί μάλιστα ἑνός νεαροῦ ἀνθρώπου, εἶναι δύσκολο νά ἀπαλύνει κάποιος τόν πόνο τῶν γονεῶν. Συχνά, καί μόνο ἡ συμπαράσταση στούς πενθοῦντες ἔχει μεγάλη ἀξία.

Ὁ Χριστός καί ὁ πόνος τοῦ ἀνθρώπου

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ στή θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά μπορούσε κανεῖς νά ἀναρωτηθεῖ γιά ποιόν λόγο ἔνωσε θλίψη, ἐνώ ὡς Θεός ἤξερε πῶς θά μπορούσε νά ἀναστήσει τόν νεαρό. Ὡστόσο, ἀπό τήν Καινή Διαθήκη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ζ' 11-16)

Ἡ κατάλυση τοῦ θανάτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πόλει τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὕτην ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε. Καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

μᾶς εἶναι ἐπίσης γνωστή καὶ ἡ περίπτωση τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του, Λαζάρου. Καὶ ἐκεῖ ὁ Κύριός μας, βλέποντας τὸν λαὸ πού θρηνοῦσε καὶ τίς ἀδελφές τοῦ νεκροῦ, λυπήθηκε τόσο πολὺ ὥστε, ὅπως ἀναφέρεται στὰ ἱερά κείμενα, δάκρυσε. Γιατί ἐκδηλώθηκε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐνῶ ἤξερε ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν ἀναστήσει;

Ἡ λύπη καὶ τὰ δάκρυά του δὲν ἀφοροῦν μόνο στὴν ἀνθρώπινη φύση του, ἀλλὰ καὶ στὴ θεία. Ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων, αὐτὸς πού πλάθει, πού εὐλογεῖ καὶ ἀγιάζει τὰ σύμπαντα, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἡ αὐτοζωία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδεχθεῖ καὶ νὰ συμβιβασθεῖ μὲ τὸν θάνατο καὶ τὴ φθορά. Ἡ κατάσταση τῆς κτιστότητας ἀντιβαίνει στὴν ἀφθαρσία, μὲ τὴν ὁποία μᾶς προίκισε ὁ Τριαδικὸς Θεὸς κατὰ τὴ Δημιουργία. Μὲ τὸ προπατορικό ἀμάρτημα εἰσῆλθε ἡ φθορά στὴν κτίση καὶ ἀμαυρώθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ νὰ ὁμοιάσει στὸν Θεὸ μέσω τῆς κοινωνίας μαζί του. Ὁ θάνατος εἶναι ἐνάντια στὴ ζωή. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μπροστά στοῦ γεγονότος τῆς ταφῆς λυπήθηκε, γιατί ἐβλεπε ὅτι τὸ πλάσμα, πού ὁ ἴδιος εἶχε δημιουργήσει, κατέληγε στὸν τάφο ἐξαιτίας τῆς φθορᾶς τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Ἄν ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι, φτιάχναμε κάτι μὲ ἀγάπη καὶ ζῆλο, κάτι ὁμορφο καὶ ἀξιόλογο, καὶ μετὰ τὸ βλέπαμε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων, δὲν θὰ μᾶς προξενούσε αὐτὸ θλίψη; Πολὺ περισσότερο ἰσχύει τὸ ἴδιο γιὰ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὰ πάντα μόνο ἀπὸ ἀγάπη, διότι ὁ ἴδιος εἶναι ἡ Ἀγάπη.

Ἡ βεβαιότητα τῆς αἰωνιότητος

Ἡ φθορά ὡς κατάσταση τῆς κτιστότητας βρίσκεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ἀγαπητικό καὶ σωτηριολογικό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἡ συμμετοχή μας στὴ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὁ Ἰησοῦς πῆγε σὲ μιὰ πόλη πού λεγόταν Ναϊν· καὶ μαζί του πήγαιναν πολλοὶ μαθητὲς του καὶ πολὺ πλῆθος. Ὄταν πλησίασε στὴν πόλη τῆς πόλεως, ξαφνικά ἔβγαζαν ἔξω ἕναν νεκρό, πού ἦταν ὁ μονάκριβος γιὸς τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἦταν χήρα καὶ μαζί της ἦταν ἀρκετὸ πλῆθος τῆς πόλεως. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴ συμπόνεσε καὶ τῆς εἶπε: Μὴ κλαῖς. Ἀφοῦ πλησίασε, ἄγγιξε τὴ σορὸ, ἐκεῖνοι πού τὴ μετέφεραν σταμάτησαν, καὶ εἶπε: Νεαρέ, σέ διατάζω νὰ σηκωθεῖς. Τότε ὁ νεκρὸς ἀνακάθισε καὶ ἄρχισε νὰ μιλάει, καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν παρέδωσε στὴ μητέρα του. Ὅλοι κυριεύθηκαν ἀπὸ φόβο καὶ δόξαζαν τὸν Θεὸ καὶ ἔλεγαν ὅτι προφήτης μέγας ἐφανίστηκε σέ ἐμᾶς, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἦλθε νὰ βοηθήσει τὸν λαὸ του.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

θεία Κοινωνία, στό ζωντανὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ ἀναστάντος Θεοῦ, εἶναι τὸ δῶρο πού μᾶς προσφέρει γιὰ αἰώνια ζωὴ ἐκεῖνος πού, μὴ ἀνεχόμενος τὸν θάνατο, τὸν κατήργησε μὲ τὴ θυσία του καὶ ἀνακαίνισε τὴν ἀμαυρωμένη του εἰκόνα. «Εἰς ἄφεισιν ἀμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον» εὐχεται ὁ ἱερέας κατὰ τὴ μετάδοση τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων στοὺς πιστοὺς. Ἄς προσερχόμαστε λοιπὸν μὲ σεβασμό, μὲ πίστη καὶ μὲ ἀγάπη στό ἱερό Ποτήριο γιὰ τὴ θεία Μετάληψη, ἄς προετοιμαζόμαστε πνευματικά μὲ τὴν ἐξομολόγησι τῶν ἀμαρτημάτων μας καὶ τὴν καθημερινή μας νήψη καὶ ἄς ἀγιαζόμαστε μὲ τὴ μετάληψη τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀρχιμ. Ἄ. Ἀ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Ὅμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἡ ἈΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΘΘΙΚΗΣ

Ὁρθόδοξοι βιοηθικοὶ προβληματισμοί

(ΣΤ' ἀνατ., σῆμα 14x21, σελ. 240)

Ἡ ἐπιστήμη τῆς Βιοτεχνολογίας καὶ Βιοϊατρικῆς θέτει καίρια ζητήματα ἠθικῆς φύσεως πού ἄπτονται τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Στὸ παρὸν ἐπιστημονικὸ πόνημα χριστιανικῆς Βιοηθικῆς ὑπογραμμίζεται ἡ ἀρχὴ τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι κτῆμα καὶ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες θὰ πρέπει νὰ τὴν προσεγγίζουν μὲ τὴν ὀφειλόμενη σεμνότητα, σεβασμὸ καὶ εὐθύνη.